

CARTA DOMINICAL

30 DE JUNY DE 2024

RESSÓ DE LA PARAULA

El sagrament de la vida ordinària (5)

La veritat és que no resulta gens fàcil descobrir que el carrer, el municipi, la demarcació administrativa corresponent, i les estructures que regeixen aquests espais de la nostra vida puguin arribar a ser reconegudes pels ulls dels fidels com a sagrament de la presència de Déu. És un àmbit de la nostra vida realment complex.

És aquesta complexitat, unida a la impressió comuna d'estar sotmesos a un excés de burocràcia i la por d'entrar en jocs de poder que normalment marquen la vida de grups, fins i tot esportius o merament culturals, el que dificulta el desenvolupament del que anomenem "esperit cívic". Les autoritats es queixen de l'absència d'aquest esperit i, davant l'alternativa que la convivència es faci inviable, recorren a lleis sancionadores. Aquestes lleis, tantes vegades necessàries, no aconsegueixen, totes soles, recuperar l'esperit cívic. Sovint el ciutadà es limita a complir la norma establerta (perquè no té cap més remei). L'associacionisme, que tantes vegades serveix com a plataforma de participació, decau i predomina l'aïllacionisme en un món màximament autònom, com a refugi que evita embolics i complicacions. No són rares les queixes d'autoritats municipals sobre la dificultat d'integració ciutadana, a causa d'una distribució urbanística aïllacionista (urbanitzacions) o massificadora (grans blocs de cases).

Però, insistim afirmant que res del món s'escapa a la possibilitat de ser "món ressuscitat". El carrer, el poble, la ciutat, és lloc de Déu.

En altres temps això significava que tot el món, que avui anomenaríem "secular",

estigués impregnat de noms o símbols sagrats o que les autoritats civils i eclesiàstiques actuessin barrejant els seus interessos. Ja fa molts anys que, almenys per part de l'Església, defensem llibertat (respecte) i oferim col·laboració en causes humanes... El que aquí afirmem és que el mateix món secular està cridat a ser "món de Déu".

Poques vegades preguem davant Déu sobre la urgència de pagar impostos, o sobre la necessitat de complir o fer complir una norma urbanística, o sobre l'incompliment d'una norma de trànsit, o sobre la participació en una determinada associació o també sobre l'afiliació a un partit polític...

És veritat que hi ha, per sort, participació ciutadana. No tant com seria de desitjar. Però, si mirem les intencions que s'hi mouen, les aspiracions de poder i la barreja d'interessos merament ideològics, serà bastant difícil concloure que la ciutat "és lloc de Déu". No van faltar al llarg de la història, sobretot en l'Edat Mitjana i en el Renaixement intents de "dissenyar la república cristiana". Però, ho va encertar el gran teòleg Y. Congar en dir que "La Ciutat de Déu", de la qual va parlar sant Agustí, no era una organització del poder, ni una república batejada, ni un règim de govern, ni tan sols una cultura... "sinó una immensa magnitud moral". Avui diríem "espiritual", en el sentit correcte d'aquesta paraula.

Un ciutat on es respira l'amor de Déu, on l'home és dignificat i Déu glorificat en la convivència més quotidiana..

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat